

Zuzana Andrášová, 15 rokov, Spišská Belá

VENUS

Nia Verona Smith

„Ako to myslíš?!“ zakričalo dievča do prázdna. Vlastne to si myslela len ona, pravdou bolo, že na nej spočinuli všetky pohľady v miestnosti. „Prečo si myslíš, že mám nejakú chorobu rozdvojenej osobnosti?!“ dievča kričalo ešte väčšmi i keď jej bolo jasné, že krikom nič nevyrieši. Zastalo na jednom mieste, zatvorilo oči, zhlboka sa nadýchla a po chvíli vydýchla. Ruky zovrela do pästi a hlavu otočila na jedinú osobu, stojacu pri nej.

„Nie je dnes nádherne?“ spýtalo sa, nechty si zarývajúc do dlaní. Mala chuť kričať no vedela, že nemôže. Hlavu zaklonila a pohľadom zavadila o plachtu, ktorá mala pripomínať nočnú oblohu. Aspoň ona si to tak predstavovala. „Myslím, že je krásne.“ Skonštatovala a pozrela do hľadiska, pohľadom blúdila po ľuďoch, ktorých nepoznala. Snažila sa niekoho nájsť, no sama nevedela, koho hľadá.

„Mesiac je nádherný. Svieti tak jasno...“ povedalo, sadajúc si na podlahu. „toto by som mohla robiť večnosť.“ Povedala, stále pozerajúc do neznámeho bodu. „Nie je večnosť príliš dlho na to, pozorovať hviezdy?“ spýtal sa chlapec, sadajú si k nej. Zaujímalo ho, prečo by dievča chcelo večnosť prežiť práve takýmto spôsobom.

„Večnosť je neurčitý pojem. Niekedy môže trvať len niekoľko sekúnd. Niekedy však môže trvať stále. Až do skonania vekov.“ Povedalo dievča s úsmevom na jej perách a pozrelo na chlapca, ktorý sedel vedľa nej. „Zaujímavý postoj.“ Povedal chlapec, pozerajú sa na plachtu. „Mám pocit, že je dnes nesmierne krásne.“ Zašepkal odpoveď na otázku, ktorú dievča položilo pred pár minútami.

„Taktiež si myslím.“ Prikývlo dievča, „cítim sa inak. Čím myslíš, že to bude?“ opäť položilo otázku, prekrížujúc si nohy. „Môže to byť mnou?“ pozrel na ňu chlapec. Čakal, že by odpovedala áno. Nuž, nestalo sa tak. „Nemyslím si. Si tu so mnou po prvý krát a navyše, nepoznáš ma až tak dobre natoľko, aby sa niečo mohlo stať, na to, aby som sa mohla cítiť inak.“

„Dovoliš mi spoznať ťa?“ ticho, ktoré nastalo po tejto otázke sa nedá opísať. Nebolo to trápne ticho, ako ho všetci poznáme. Bol to iný druh ticha. Ticho, ktorý chce každý prerušiť, no nemá na to odvalu, pretože to ticho je v zásade krásne. Každý čakal na odpoveď dievčaťa, no nikto ju nechcel vedieť, pretože to by znamenalo koniec toho nádherného ticha.

Dievča sa nadýchlo, prebralo si svoje kučeravé vlasy a svoj pohľad uprelo na chlapca s okuliarmi na očiach. „Prečo ma chceš spoznať?“ položilo otázku namiesto odpovede. „Pýtal som sa prvý a navyše, na otázku sa neodpovedá otázkou.“ Ohradil sa chlapec, ktorý pozoroval dievča, stávajúce zo zeme. Jemne a dievčensky sa zasmialo. „To povedal kto?“ opäť sa spýtalo. „Robíš to dookola. Prečo mi neodpovieš ale stále položíš novú otázku?“ tento krát otázkou odpovedal chlapec.

„Prečo nie? Možno taká som. Možno sa len rada pýtam.“ Odpovedalo dievča. „Venus,..“ odmlčal sa chlapec, „čo sa to s tebou stalo?“

„Ako to myslíš?“ spýtalo sa dievča, no potom si spomenulo, že mu vlastne neodpovedala, „prepáč. Zvykla som si pýtať sa,“ pohľad presunula na svoje topánky, ktoré pri jej čiernom outfite žiarili, „zmenila som sa. Každý sa mení, drahý Jupiter. Nikto z nás to nemôže zastaviť, zmeníme sa a ani si to neuvedomíme. Môže to byť zlomkom sekundy no taktiež to môže trvať dlho, kým vlastne prídeme na to, kým sme a čo robíme na tomto svete.“ Dievča sa začalo prechádzať po javisku, pozorujúc chlapca, ktorý stále sedel na zemi. „Asi máš pravdu. Všetko tu je divné, príde mi, že tento celý život je ako nejaká hra. Stále dúfam, že ma niekto stopne a povie, čo mám v tom zmeniť, avšak, nikto taký neexistuje. Musím to hrať sám, bez ohľadu na ostatných, bez ohľadu na režiséra, bez ohľadu na kritiku, aká sa potom dostaví, ak túto hru dohrám.“ Povedal chlapec, stávajúc zo zeme.

„No to mi stále nebráni poznať ťa a chcieť poznať ťa.“ Prišiel ku dievčati, ktoré chytil za obe ruky. „Vždy si bola tak krásna. Tak iná, výnimočná. Niečo v tebe je. Niečo, čo nedokážem opísať no viem, že to, čo máš

v sebe potrebujem. Potrebujem to na túto hru, nazývanú život.“

Dievča sa usmialo a pozrelo chlapcovi do očí. „Nad týmto som nikdy nepremýšľala. Každý má podľa mňa niečo, čo potrebuje ten druhý na prežitie. Alebo, na hranie tejto hry. Teší ma, že to, čo potrebuješ si našiel vo mne. Naozaj ma to úprimne teší no absolútne netuším, čo to je.“

„Sám neviem,“ odvetil chlapec, „no jediné, čo viem je, že je to v tebe a cítim to len ja, tým som si viac než istý.“

„Ako si tým môžeš byť takto istý?“

„Zamiloval som sa do teba viac, ako som kedy miloval vesmír.“